

Moje sousedka, „Paní Vysavač“

Jestliže se, moji milí čtenáři, domníváte, že je to paní, co ze mě vysává energii, jste na tragickém omylu. Ale od začátku.

Domovní zvonek

Je to taková překonaná historie, ale občas zazvoní. Většinou to používají jehovisté, s nimiž prohodím na dálku deseti metrů krátkou konverzaci. Totiž o těch deset metrů od mých dveří je branka. Pozor: zamčená branka! A tak na mě nemůžou a já je odpálkuji na dálku deseti metrů. Pak zvonek používá bytný, tedy pronajimatel bytu a ten se vždy předem ohlásí a než přijde a zazvoní, stihnu si obléct alespoň kalhoty. Ale stalo se, že jsem byl velmi zaskočen.

Alke vysavač

Zvoní zvonek, ten domovní. Říkám si: Jehovisti, nebo mládež, dělající si legraci? Vylezu před dveře a opatrně se na dálku tážu ženy za brankou: „Copak potřebujete?“ (dosud byli Jehovisté muži). Žena odpověděla otázkou: „To vy jezdíte tím autem?“ Podotýkám, že mám auto počmárané Českou muzikou, takže firemními symboly. „Ano, paní.“ A již jsem se nebál a pomalu se blížil k brance, za

kterou stála sympatická paní. „Víte, já bych si chtěla koupit ten vysavač, co prodáváte ve Šlágru, přivezl byste mi ho?“ Chvilku mi to hlava nebrala, ale odpověděl jsem, že ano. „Já vám zítra přinesu peníze.“ Trochu v mráкотách jsem odešel domů a doufal, že jsem usnul na stole.

Opravdu ta paní druhý den přinesla peníze a že jí mám ten vysavač přivést. Vůbec nechápu, jak mohla ta paní věřit člověku, kterého vůbec nezná. Vyměnili jsme si tedy telefonní čísla. Ona mne oslovuje pane Pulec, já ji - dobrý den. Její jméno si nepamatuji a možná

mi ho ani neřekla. Proto ji mám v telefonu jako „Paní Vysavač“.

Druhý den jsem Renatce ze skladu předal telefonní číslo Paní Vysavač a holky si to mezi sebou vyřikaly. Paní Vysavač tedy obdržela vysavač a dárek od společnosti Česká muzika (nějaký mlýnek, či co). Když jsem pak Paní Vysavač telefonoval, že jsem přivezl ten vysavač, jen jsem přešel ulici a paní mi důvěřivě hodila klíče z okna, jestli jí to přinesu nahoru.

Dežaví

Uběhlo čtrnáct dní a hlučí mi telefon. Aha, Paní Vysavač. Asi reklamace, nebo co. „Dobrý den, paní,“ usmívám se do telefonu, ale bojím se, co bude následovat.

„Víte, pane Pulec, byla u mě ségra a ten vysavač se

jí tak líbil, že si ho odvezla. Můžete mi přivézt ještě jeden? Já vám zase přinesu peníze.“ A opravdu za deset minut přiběhla s dalšími čtyřmi tisíci.

Když jsem to Renatě ze skladu vyprávěl a požádal o další zakázku, chechtali jsme se. No nic, přivezl jsem další vysavač a paní se usmívala a znovu zvala na kávu. Jenže pokaždé jsem přijel z práce do práce. Prostě doma pokračuji v práci po práci.

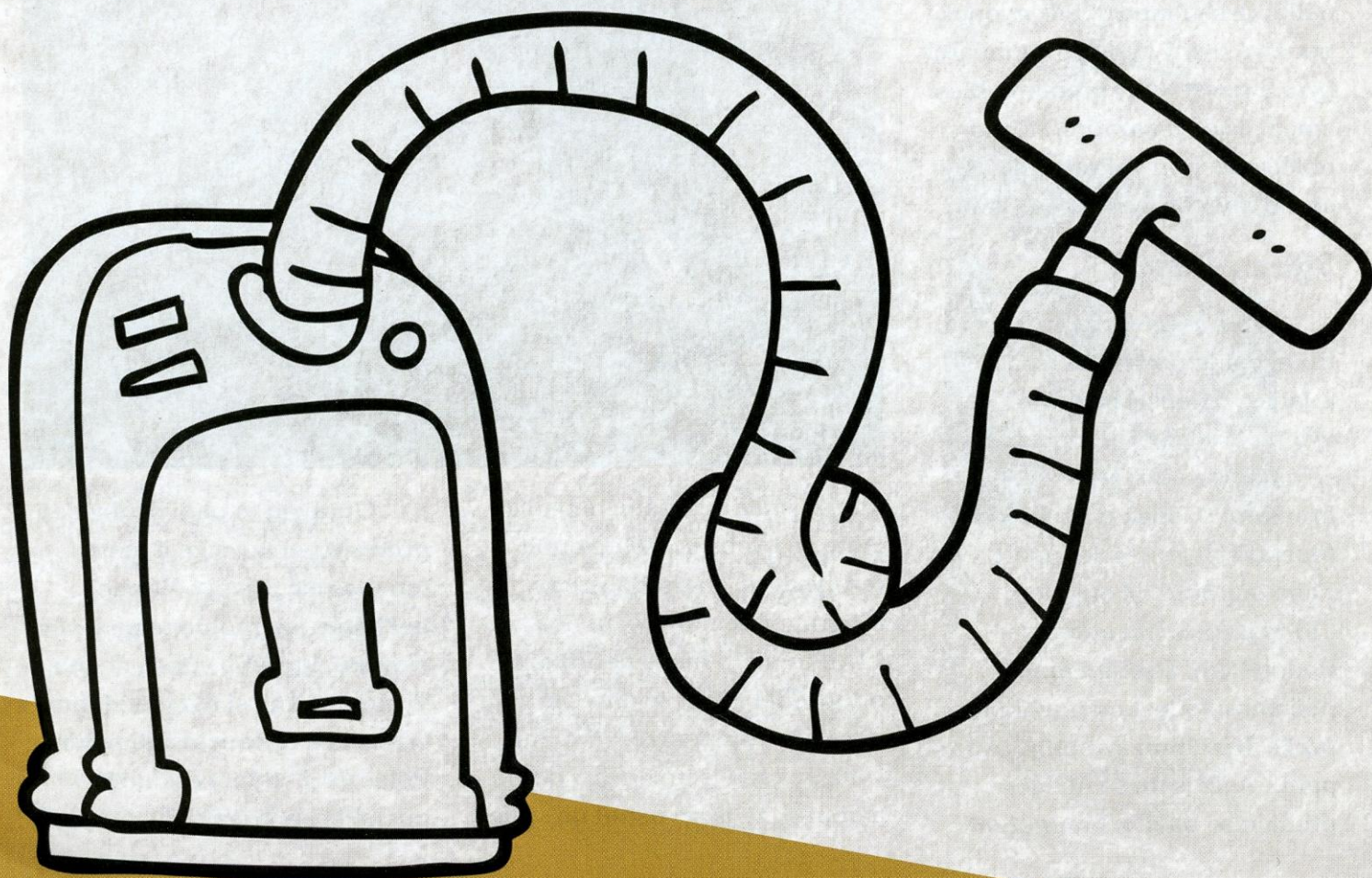
Domovní zvonek číslo dvě.

A do pr..., jehovisti. Vystrčím hlavu ze dveří, připraven být shora nepříjemný. Nene! Paní Vysavač. „Copak potřebujete?“ usmál jsem se, ale zrovna mi volala Dášeňka kvůli práci a zároveň se na mě dobýval soused. Prostě aktuální zmatek.

Paní mi jen skrz branku podala balíček a tam byly napečené buchty a podobné sežráníhodné předměty. Ani jsem nestihl poděkovat.

Telefonát dnešní

„Dobrý den, paní“, zahlásil jsem do telefonu, přeci jí neřeknu paní Vysavačová. To je blbost. „Pane Pulec pečete?“ zeptala se mě paní Vysavačová „Ne, já si uvařím, ale péct neumím“ „Tak já vám něco přinesu, já to sama nesním.“ Začalo mi trochu cukat levé oko, než jsem informaci vstřebal. O pár minut později se ozval domovní zvonek. Byl jsem si téměř jist, že to nejsou Jehovisti, byla to má oblíbená Paní Vysavač. A nebyla to taštička, ale celá taška dobrot.

Jak to zakončím?

Jednou na to kafe zajdu a opatrně se zeptám paní Vysavačové, jestli je Anička, či Mařenka, ale třeba je Jůlinka. Nevím, je to pro mě tajemstvím. Ale určitě ji obdivuji tu její důvěru k cizímu člověku. To kafe si u ní jednou rád dám. Musím však upozornit Dášeňku: „Dnes nerušit!“

A teď to vytisknu a zavolám Paní Vysavač, zda si lejtstro převezme.

Velikonoční pondělí

Poslední příhoda se stala o Velikonocích. Dnes je tedy pondělí. Paní Vysavač mi nebrala telefon, a tak jsem zavolał Šárce, co bydlí ve stejném domě. Já jí říkám ,ahoj teta' a ona mě oslovuje ,nazdar strejdo'. To vzniklo tak. Před lety jsme se seznámili v hospodě i s jejím manželem Milanem a jejich dcerky mi říkaly strejdo. Dnes jsou již dospělé a ani si neumím představit, jak bych jim říkal a jak by mi říkaly ony.

No nic, teta mě pustila do baráku a já zanechal písenný dokument pro paní Vysavač. Teta říkala, že je asi u syna. To se potvrdilo posléze.

O dvě hodiny později mi drnčí telefon a na displeji ,Paní Vysavač'. Trochu s obavami jsem telefonát přijal: „Zdravím vás, paní. Vysavačová“, doufaje, že četla a pochopila můj úděsný humor. A místo odpovědi jen chechtot. V duchu jsem si říkal, že je paní asi veselá kopa.

Když se dohíhňala, prozradila mi, že se jmenuje Lenka. Aha! Paninka Vysavač už má i jméno.

U šesti dní dále

Je neděle dopoledne a já na zahradě usrkávám kávu. Je totiž hezké počasí. Na telefonu se objevuje Paní Vysavač a telefon samozřejmě hlučí mou nahrávkou kytarového sóla Pink Floydů. Jsem tak trochu narcis, ale na kytaru již nehraji, takže je to spíš jen taková nostalgie.

„Zdravím Vás, paní Vysavač.“ Bylo to s humorem a úsměvem. Již jsem věděl, že je Lenka chápavá. „Taky jsem se tak chtěla představit...“ a zazněl smích. „Dobře, paní Lenko, další vysavač?“ „Ne, ne, chtěla jsem se zeptat, jestli jíte štrúdl?“ Kdyby mi nabídla dršťkovou polévku, omluvil bych se a řekl: „A je bez těch dršťek? Pak ano.“ Protože jsem již jedl dršťkovou polévku bez obsahu bradavičnatých předmětů a dal jsem si tři talíře. Ale tady bylo potřeba říct, sním cokoli. A tak se stalo, že paní Lenka přinesla tašku. Nejen štrúdl, ale i omáčku a domácí knedlík a salát... Ani už neznám výčet dobrot.

Tušení je zlověstné

Totíž tuším, že Lenka, tedy paní Vysavač, rozohnila celou rodinu a já budu denně vozit vysavače. Jenže jezdím Renaultem clio, a když hodně bouchnu dveřmi, tak převezu maximálně tři kusy. Netuším, jak má Lenka rozrostlou rodinu, ale už jsem uvědomil Renatu, skladovou dispečerku, že může

nastat vysavačový hurikán. Trochu se zapotila a otřásla, ale zatím se tváří jakoby nic.

Těžká budoucnost

Zatím nevím, co má Lenka (paní Vysavač) za lubem, ale napadá mě možnost, že dostanu služební dodávku a budu týden objíždět její příbuzné a dodávat vysavače. Bojím se usnout. Ne, chci zůstat technikem a střihačem a nechci přepravovat vysavače!

Dopisuji povídku

Již jsem zcela v klidu, paní Lenka asi nemá odbyt na vysavače, což asi trápí naše obchodní oddělení, ale mě ne. Čeká mě vytvořit FLASH disk (klíčenka – slovenský překlad) Máry, a ještě tam mám ve frontě dvě, nebo tři ty FLASH disky. To mě baví. A rozvoz vysavačů? Mám souseda, co jezdí kamionem. Já to domluvim.

Tak moji milí čtenáři, až budete chtít vysavač a bude vás na kamion, dejte vědět, Slávek nastartuje obr vozidlo a já začnu psát další povídku.

Hezké dny přeji mým milým čtenářům, a hlavně paní Vysavačové, bez které byste neměli co číst.

Váš HyPulík

